

[Svend E. Johansen.]

Altsaa, gaa til Domstolene og faa sin Ret; det bliver udtrykkeligt understreget, at Domstolene har den Mulighed at give Medlemmet den Ret, som Organisationerne har traadt under Fod, og dermed begrundede det ærede Medlem Hr. Alfred Jensen, at Erhvervsfrihedsloven skulde ophæves. Og videre siger han paa Spalte 926 — det er heller ikke helt uden Interesse:

„Hvis der skal være nogen Mening i, at vi ophæver denne Lov, maa vi sikre Fagforeningerne imod, at de saa i næste Omgang bliver Genstand for civilretlige Søgmaal eller trues med Straffelovens Foranstaltninger.“

Altsaa, Konsekvensen af det sidste vil i Virkeligheden være det, at det ærede Medlem beklager, at man ikke allerede i Forlængelse af Forslaget har forelagt et Lovforslag, der siger, at Borgerlig Straffelov af 15. April 1930 gælder ikke for de danske Fagorganisationer; saa var der System i Galsskaben.

Nej, det ærede Medlem Hr. Alfred Jensen havde Ret, da han supplerede Handelsministeren og sagde, at der efter Erhvervs- og Arbejdsmiljøloven virkelig var Mulighed for Medlemmer af danske Fagorganisationer, der bliver traadt for nær af deres Organisationer, for at gaa til Domstolene og faa deres Ret. For der er jo trods alt i dette Land et Begreb, der hedder Fagforeningstyranteri, og det er ikke blot et teoretisk Begreb. Naar Fagorganisationerne i Praksis suspenderer Medlemmernes Overflytningsret fra den ene Organisation til den anden ved at gennemtvinge Overenskomst med Arbejdsgiverne om, at kun en bestemt Afdelings Medlemmer maa arbejde paa den paagældende Arbejdsplads, saa er det et Udslag af Tyranni og Magtanvendelse, der slet ikke staar i Forbindelse med Fagorganisationens reelle Aand, og naar en Fagforening tvinger Medlemmerne mod deres Vilje ind i en af Foreningen oprettet Begravelseskasse, selv om de staar i en anden i Forvejen, saa er det et Overgreb mod de paagældende Medlemmers Selvbestemmelsesret. Og naar Fagorganisationerne anvender en større eller mindre Del af de gennem Kontingentet opsparede Midler til et bestemt politisk Partis kostbare og alt andet end kaosagtige Valgagitatorier eller til at støtte et daarligt kørende socialdemokratisk Hovedstadsblad, er det en Anvendelse af Organisationens Midler, som er aldeles uberegtiget, og som man ved et Flertals Magtanvendelse tvinger Medlemmerne ind paa.

Men alt dette kender Ministeren som

gammel Fagforeningsmand sikkert langt flere Eksempler paa end jeg, saa jeg skal ikke spille Tiden med at trække flere frem. Det eneste, jeg i og for sig kan beklage under denne Behandling, er, at Ministeren ikke er en tilstrækkelig modig Mand, der aabent tør vedkende sig sine Hensigter, for saa var der dog Lejlighed for os andre til, selv om vi ikke var enige med Ministeren, at vise ham Respekt. Den egentlige Hensigt med Lovens Ophævelse er, som Kommunisten sagde, at sikre Fagforeningsledernes absolutte Herredømme over Organisationernes Medlemmer og over de økonomiske Midler, Medlemmerne sparer op gennem deres Kontingentindbetalinger. Og da Lederne af Arbejdsgiverforeningerne har nøjagtigt samme Ønske om at beherske deres Medlemmer, oplever vi det Særsyn, at disse hinanden fjendtlige Organisationer har etableret et Interessernes Samarbejde for at faa en paa dette Punkt generende Lovgivning ophævet, saa det uindskrænkede Herredømme over Organisationerne kan bevares og udvides. Men det tragiske i denne Forbindelse er, at Loven bliver ophævet under Arbejdernes Tilslutning og med Arbejdernes Tilfredshed, takket være den socialdemokratiske Presses ansvarløse og uærlige Agitation paa dette Omraade.

Nu er der vel næppe mange, bortset fra Regeringspartierne, i denne Sal, der vil hævde, at Regeringen er en hensynsfuld Regering; vi fik jo et lille Eksempel paa det i Gaar, da Landbrugsministeren viste Medlemmerne af dette Ting, der stillede ham nogle Forespørgsler, den almindelige Høflighed at give dem et pænt Svar. Nej, jeg tror, vi kan slaa fast, at Regeringen intet Middel skyer for at faa sin Vilje igennem. Derfor ofrer den ogsaa i dette Tilfælde Beskyttelsen for de mindre næringsdrivende og udleverer dem til de kapitalstærke Sammenslutningers Rovdrift, naar blot den selv derigennem kan stabilisere sin Magt over de danske Fagorganisationer.

For der er maaske en Del, der ikke ved det, men Forholdet er i Virkeligheden det, at der her i Landet skal være Næringsfrihed. Der staar i Grundlovens § 81: Alle Indskrænkninger i den frie og lige Adgang til Erhverv, som ikke er begrundede i det almene Vel, skal hæves ved Lov. Nu skal jeg ikke vove mig ind i en Diskussion — for den hører ikke hjemme her i dette Øjeblik — om Regeringens Krænkelse af Næringsfriheden og dermed af Grundloven, som den sker f. Eks. gennem det modbydeligste Apparat, vi har, Valutacentralen, for her dækker Regeringen sig under den Har-